

Call no: B. (NS)Cr146

Author: Goldmann, Y.

Title: Das lied braziliën oder di ferkoyfte tokhter.

Cover: דאס ליעד ברײַזיליאָן אַדער דיֹא פֿערקויַפְטַע טַאכְטַעַר

Imprint: London : Kirstayn und Levenstayn, [19--?]

Published: [לאנְדוֹן] : קִירשְׁטֵיָן אָונְד לְעוּוִינְשְׁטֵיָן, [19--?]

Collation: 1 broadside ; 25 x 18 cm.

Notes: Type of broadside: Poem.

Subjects: סוג הגלילון: שיר. התחלת השיר: הערט צוא מענשען, דאם סוף פון מיר הערה: "מיט דער בעוואָסטער מעלאָדיע פָּאנְ "רחל מכבה על בניה".

Subject: Yiddish poetry - England.

דאס ליעד בהאָליען איז דא-פערקייפטע. מאכטעה.

פערפאטט פון י. גאלדמאן.

מיט דער בעוואסטער מעלאדייע פאן רהט פבכיה על גניזה.

III

קײַן הויז, קײַן לאנד האב איך ניט ניקראגין,
נודר א פֿאליאטקבּע פֿוֹן לִיְנוֹאנְד נִישְׁטָעלְטָן,
דיַא בִּיּוֹז סַאלְדָאַטְצָן האַבְּינְ מִיר נַאֲךְ דָאַצְזָ נִישְׁלָאנְגִין,
וּוֹיְילּ מַעַן האַט נִיהְיִסְין טַהּוֹן מִיט אָונְזָ וּוּאַסְ זַיְאַ נִיפְעָלְתָן,
שְׁלָאנְגִין, וּוּעִירִים זַיְנִינְ מִינְעַז שְׁכְנִים גִּוּעַן,
דְּדָעֵר וּוּאַלְדָ – מִינְ הוֹזֵא, דִיא וּוּיסְטָעַ – מִינְ פֿעַלְדָ,
דִּימְטְּוִיטְ פֶּאֲרַמִּינְעַז אַיְגְּנָעַז האַב איך רק גִּזְעוֹהִין,
פֿוֹן דָעַב סַאלְדָאַט, דָעַם שְׁפָאנְיְעַר הַעַלְדָ,
מִינְעַז קִינְדָעֵר האַב איך מעַהְרַ נִיט גִּזְעוֹהִין,
אה ! איך האַב נִיוֹאָסְטָ וּוּאַסְ מִיט זַיְאַ אַיז נִישְׁעָהִין,
מִינְעַז אַזְיְגְּנָעַז זַיְנִינְעַז נִיוֹאָרִין פְּאַרְגָּאַצְן מִיטַּ בְּלִיטַן
וּוּאַסְ אַיךְ האַב נִימְאָבְטָ אַזְאַ שְׁרִיטָ.
אַנְדָ וּוּעַר האַט מִיר דִיא טְזְבָה גִּטְאָן ?
צַוְּ דָאַנקְ דָאַס נִיט דָעַם בָּאַרְאָן ?
ער האַט מִיר דִיא גּוֹטְעַם גּוּבְרָאַכְטָן.

IV

גענונג צראות בין איך אויסנעשטאנען,
פון מיינע פערפאָלגערט. אויף יעדען שרטיט,
איך פרען מיר : אה ! ביז וואנען ?
וועט מען מיטשען. מיד – עלהעהן איך ?
מיין אונגלייך וווערט גראָסער, עם נעמט קיין ברען,
באראן הירש דערליינט מיר נאך וועג,
דארטין מיין קינד ביסט נאך ניט ניזען.
נאך וויניג וועלט האסטו ניזעהן.
טיזענדער יאהרען בלאנזע איך אַרום,
מען זעט מיך שווין אוימעטום,
קײַן רזהיגען טאג איז קײַן נאָבט.
האָב איך נאך איז מיין לעבען פערבראָכט,
איין דא וווערט מיר ערנער פון טאג צו טאג,
בראַזיליעַן האָט מיר ניגעבן דייאָ קלאג . . .
פון מיינע ברידער וואָם זיינען געווארין צו שטראנַד,
אה ! פרײַנדע נויט ניט איין דעם לאָנד.

העדת צוא מענשען, דעם סוף פון מיר,
מיין אונגלייך שרייב איך אויס איזיך פאפר,
מיין פרדייא אנד קינדער, זיא קראאנין מיט,
וויל, זיא פיהלעו אויך, דייא-שראפע ריט,
אין דער היים, נזיעסן בין איך גאנץ שטיל,
איך האב ניט ניוואסט פון קיין זארגין גאר,
פון רייזען האב איך ניהאט קיין ניפהיל.
צוא לוייפען פון טיין היים איזיך מיינע אלטע יאהר.
דאך פאלט מיר אין א נײַער פלאן,
וועיא מיר זאל בעסער זיין,
מען שענטקט אין בראוזיליען פיעיל ערדים,
מען ניבט דארט בהמות אנד פערד,
א הויז גאר פיר זיך אלליין.
. א נארטען וואצ עם וואקסט שיין.
פירות צויא מאל אין יאהר,
דאם איז דאך א גליק פאר מיר גאר.

11

באלד אין האמברג, וועז איך ביז געkiemען.
דא האב איך נאך פון מיין שמערץ ניט גיוואסט.
ויא פרײַנדליך האבן מיך דיא אגענטין צו-גענומין,
און ניפרענט: צו לאנד ארבײַט אויב איך האב לוסט.
מען האט מיר גלייך נישקט אויף איזן עמיגראנטען שיט
געקמען ביז איך דארט איז א שייער אריין,
מיין שמערץ האב איך בעהאלטין איז הערצען גאנץ טיה
דען דעם סוף פון מיר האב איך באלאד ניועהן.
או מיין טאבטער האט זיך פערקייפט,
מיין אינציגער זאהן זיך ניטויפט,
מיין פרזי איז גיווארין אווי קראנק,
דער פאהרין האט מיר שווין ניטהוּן באנג,
קיין ברזיט זעה איך פיר מײַנע איזנען ניט,
פון גרובען ערדה, ניסט זיך מיין בליט,
פון האקעו ביימער אין ווילדיינן וואלד,
אויף מיין אונגלייק איז צו שרײַען גיוואלד.